

(Próbálja elképzelni azt a fát
– meghallani a neszeket,
fák között az állatokat –,
majd az egész erdőt a vadállománnyal,
az erdészházzal, erdőkerülővel
és persze azokkal, akik
éppen a tilosban járnak.
Sűrű cserjék sose ízlelt, különös
bogyóihoz hajol közel,
olyannyira, hogy már
ne is lássa. Közel a füvekhez,
mint aki ritka gyógynövények után
kutat. Elfáradva a keresésben, hátát
egy fatörzsnek veti. Pihen.
Gyönyörűséges, gondolja, gyönyörű
vidék. Az idő is gyönyörű. Hozzá-
szoktatom magam, gondolja, hozzá-
szoktatom magam ehhez az időhöz,
ehhez az év- és napszakhoz,
megjelölöm ezt a helyet
körös-körül, a bokrokat is
külön-külön, hogy visszatáljak
ide.)

Nehéz tollruházatban
a verebek
A fák meztelenek.

Újvidék, 1990–Szolnok, 1994

Hárs Ernő

ADVENT

A gyötrött táj betéve tudja már
az évszakok álnok szemforgatását,
minden kis része sajog, kiabál,
és búcsúzásra bontogatja szárnyát.

Holnapra nem lesz semmi se hasonló
ahhoz, mi volt: tó, rét, erdő, folyó.
A szárnyak ezre csattog, mint az olló,
és hull a lomb, a fűrt, a makk s bogyó.

Holnapra már a tél vasalja ki
a dombok, völgyek rángó görcseit,
hogy rátehesse lábát Valaki,
kit minden sejtje arra kényszerít,

hogy itt maradjon s így viselje el,
mi senkinek el nem viselhető:
elolvadjon, mint tűzön hópehely,
és megmaradjon, mint jég közt a kő.

GRUNDOK VÉGNAPJAI

Az utolsó nyárvégi délután,
az órákat holnap visszacsavarják.
A telken, mely építkezésre vár,
két kislány buzgón rúgja a labdát.

Homokhalmok futóárkok között.
Hol vannak már a régi büszke grundok?
A város csupa kapzsi ásatás,
pénz marcangolja belét, mint a buldog.

De játszani még itt s így is lehet,
bár az öröm fukar s a hely veszélyes –
tüdőnkben egyre rosszabb levegővel
közeledünk a kétezredik évhez.

A bukó napban antik rommezővé
züllik lassanként a sivár telek,
de labdáik még ide-oda rúgják
az idők árkan át a gyerekek.